ဝီလီယမ်ဗရမ်ဟမ်၏ ရူပါရုံများ

ဂျက်ဖာဆွန်ဘေးလီး ၊ အင်ဒီယားနား ၊ အမေရိကန်။

၆၁ - ၁၉၃၁

1 ၁။ ဤတိပ်ခွေမှာဘုရားသခင်၏ နိုင်ငံတော်အတွက် သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘရာသာလီဖေးလ်ကိုလက်ရေးမူအနေနှင့် ပေးလိုပါသည်။ ဘရာသာဖေးလ်က ကျွန်တော့်ကို ဘရာသာမာစီယာ ရှေ့မှာ ယခင်ကရူပါရုံများအကြောင်းတောင်းဆိုပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ရူပါရုံများမှာ.... ပထမဆုံး ကျွန် တော်မှတ်မိသောအရာမှာ ရူပါရုံများရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်လုံး ရူပါရုံများ ရောက်လာ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်စကားပြောပြီးနောက်ခင်ဗျားတို့ စိတ်ဝင်စားမည့်အရာပင် ဖြစ်သည်။ ဘရာသာ ဖေးလ်။

2 ၂။ ကျွန်တော်နှစ်ခြင်းအသင်းတော်မှာလက်တင်ခံရစဉ်က ဒေါက်တာရှိုင်ဒေးဗစ်က ဝက်လမ်းမှာ ဘုရားကျောင်းရှိစဉ်ကဂျက်ပါဆင်ဖေးလ်မှာ ကျွန်တော်ကိုပေးပြီး သိပ်မကြာမီရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အ တွင်း.... လက်တင်ခံပြီးရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဆေးရုံရောက်ပြီးလဲလျောင်းနေသော အသားအရောင် ရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရူပါရုံထဲမှာ တွေ့ရပါသည်။ သူချက်ချင်းပင် ရောဂါပျောက်သွားသော်လည်း ရုပ်ထွေးမှုများစွာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။သူအိပ်ရာမှထပြီး လျှောက်ထွက်သွားပါသည်။ နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်ဝတ်ပြုစည်းဝေးများ မလုပ်တော့ဘဲ နယူးအဲလ်ဘာနီမှာ ငွေမရသော ဝတ်ပြုအစည်းအဝေး ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ရေ ၊ ဓါတ်ငွေ့နှင့် လျှပ်စစ်မီတာခများ - အိမ်ဟောင်း ကြီးတလုံးတွေ့ရသော အခါတိုင်း ကျွန်တော်အလွန် ပျော်ရွှင်ရပါသည်။ ဘယ်သူမှမနေသောအိမ်ထဲသို့ကျွန် တော်ဆုတောင်းပါသည်။

3 ၃။ မစ္စတာဂျွန်နီပေါ့ကိုကျွန်တော်ပြောပြလိုပါသည်။ သူဒီနေ့အသက်ရှင်နေပါသည်။ အသက်ခုနစ် ဆယ် (သို့) ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပါပြီ။ သူကမီတာဖတ်သမားဟောင်းကြီးပါ။ မီတာဖတ်ရွာမှ သူ့ကိုခေါ်ပြီး စားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီးပြဿနာများ ရှင်းစေသည်။ ဖုန်းဝန်ဆောင်မှု ပေးစေပါသည်။ ကိုယ်တော်ရှင် ကျွန်တော်ကို ဖော်ပြသောအရာကို ကျွန်တော်က ပြောပြပါသည်။ ပုံမှန်လူများ မရရှိနိုင်သော မီတာမှတ်များအနည်းငယ်ကိုသူ ကတစ်ချိန်က ကောက်ခဲ့ရပါသည်။ သူကလူတစ်ဦးကို ပြောပြနေပါသည်။ သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ရသည်မှာ သူတို့လှည်းအိုကြီးတစ်စီးကိုမောင်း၍ မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲစေပြီး လမ်းကြားလေးထဲမှာအမှိုက်များ ကောက်ကြပါသည်။

အသားအရောင်ရှိသူ မစ္စတာ အက်ဒွပ်ဖာရီလ်လည်းရှိပါသည်။ နယူးအဲလ်ဗာနီတွင် သူက ၁၀၂၀ ကထိစ် လမ်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ လူဖြူနှစ်ဦးကသူ့ကိုရိုက်လိုက်ပါသည်။ လူဖြူမိန်းကလေးနှင့် ယောကျ်ားကလေး ဖြစ်ပြီး ကားစီးသွားကြပါသည်။ကားကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ လှည်းစီကိုဝင်တိုက်မိသည်။ တကိုယ်လုံး အရိုးများ ကျိုးသွားပါသည်။ရင်ဘတ်ပိုင်း အထူးသဖြင့် ကြောပိုင်းထိခိုက်ပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ရသည်။ အလွန်ဆိုးဝါးသော အခြေအနေဖြစ်သည်။

4 ၄။ မစ္စတာပေါ့Alew Albang ဆေးရုံနားက ဖြတ်သွားပြီးကိုယ်တော်ရှင် ကျွန်တော်နှင့်ပက်သတ်၍ အ မူပြုသည်အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်ရူပါရုံထဲမှာတွေ့ရသောသူကို စဉ်းစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်သွားရန် ကြောက်နေမိသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သွားပြီး ပြောင်းလဲလာသူပြင်သစ်လူကလေးကျော့ခ်ျ ဒီသားကို ခေါ်သွားပါသည်။ သူ့ကိုကျွန်တော် ခရစ်တော်အ ကြောင်း ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်တက်သွားကြသည်။ 'ဘရာသာဂျော့ခ်ျ ၊ ကျွန်တော်အတွက်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဤအရာများကို ကျွန်တော်သင့်အား အမှတ်ရမိစေလိုပါသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဤလူမှာ အနာရောဂါငြိမ်းပါတော့မည်။ သူအနာရောဂါငြိမ်းသွားသောအခါသူ ၏.... လူဖြူနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကုတင်တစ်ဖက်မှာရပ်နေသည့်တိုင် ကျွန်တော်သူ့အတွက် ဆုတောင်း၍ မရသေးပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အား ဖော်ပြထားခဲ့သည်အတိုင်းကျွန်တော်လုပ်ရပါမည်။

5 ၅။ ကျွန်တော်ဆေးရုံထဲဝင်သွားပြီးမစ္စစ်မယ်ရီလ်ကို မေးပါသည်။ ကျွန်တော်ဝင်သွား၍ သူ့ဇနီးက အ လွန်စိုးရိမ်ရကြောင်း လှုပ်လို့မရကြောင်း၊ ဓါတ်မှန်များထဲမှာ ထိုအရိုးများကျိုး၍ အဆုတ်နှင့်အလွန်နီးနေ ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူလှုပ်လိုက်ပါကအဆုတ်ကိုထိခိုက်ပြီး သွေးသွန်၍ သေဆုံးနိုင်ပါသည်။ အခြေအ နေဆိုးဝါးလွန်းသည်။ လည်ချောင်းထဲမှသွေးယိုစီးသည်။ အကြောင်းမှာ ပါးဝမ်က သွေးထွက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူလဲလျောင်းနေသည်မှာနှစ်ရက်ခန့် ရှိပါပြီ။ နှစ်ရက်ခန့် အိပ်ရာထဲ လဲနေရပါသည်။ ထိုသူ၏ အ သက်မှာ ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ခြောက်ဆယ် (သို့) ခြောက်ဆယ့်ငါး ဖြစ် သည်။ အသက်ကြီးသူဖြစ်၍နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်သည်။ ဖြူနေပါပြီ။ ဆံပင်မှာလည်း ဖြူနေပါပြီ။

6 ၆။ ကျွန်တော်ဝင်သွားပြီးဤလူကို ပြောပါသည်။ ကိုယ်တော်ရှင်ဖော်ပြသော ရူပါရုံအကြောင်းပင် ဖြစ် သည်။ သူ့အားတိုက်မိသွားသောစုံတွဲလူငယ်နှစ်ဦးလည်း ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ဒူးထောက်ဆု တောင်းလိုက်သောအခါ ရုတ်တရက်ထိုသူထခုန်ပြီး အော်သည်။ 'ငါ့အနာရောဂါငြိမ်းပြီ' ဟုအော်၍ ထခုန် သည်။ သူ့ဇနီးသည်ကလည်း သူ့ကိုထိန်းထား၍အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲနေစေသည်။ လုပ်အားပေးတစ်ဦးက လည်း ကုတင်ပေါ်ပြန်လှဲနေစေသည်။ သူမအိပ်ရာထဲမှခုန်ထွက်ပြီး အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

7 ၇။ ကျွန်တော်သွားသောအခါ.... ဘရာသာဂျော့ခ်ျကို ကျွန်တော်ပြောပါသည်.... ထိုအခါ စစ္စတာကြီး တစ်ဦးဝင်လာသည်။ (ကက်သလစ်ဆေးရုံ ဖြစ်သည်) ကျွန်တော်ကိုထွက်သွားခိုင်းသည်။ ထိုသူမှာ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဖျား ၁၀၄ဒီဂရီပင်ရှိနေပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူ့ကိုနေရာ တကျထားပြီး ဆရာဝန်အချို့က.... သူ့ကိုအိပ်ရာထဲလှဲနေစေသည်။ ဆေးရုံအဝတ်အစားဝတ်ထားသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏အပူချိန် အဖျားတိုင်းလိုက်သောအခါ အဖျားမရှိတော့ပါ။

ရူပါရုံဖြစ်သူများစွာ ရှိပါသည်။ တကယ်ဖြစ်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ (သို့) ထိုအကြောင်းကို သိသည်။ ကျွန် တော်အပြင်ထွက်သွားပြီး လှေခါးပေါ်မှာရပ်နေပြီးဘရာသာဂျော့ခ်ျကို ပြောလိုက်သည်။ 'အခု သူ့ကိုကြည့်ပါ။ အဝတ်အစားလဲပြီးည ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်နဲ့။ မကြာမှီမှာဘဲ ဒီလှေခါးက ဆင်းလာလိမ့်မယ်' တ ကယ်ဘဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ သူထွက်လာပြီး လှေခါးကဆင်းသွားပါတယ်။

8 ၈။ နောက်တစ်ညမှာမနက်ပိုင်းကိုယ်တော်ရှင် ကျွန်တော်ထံရောက်လာပါတယ်။ နေ့တစ်နေ့ရက်အစ မှာ အလွန်ဘဲခြေထောက်မသန်မစွမ်းဖြစ်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးကောင်းသွားမယ်လို့ တွေ့ရ ပါတယ်။ ကျွန်တော်က 'ကောင်းပြီ' သူမဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ရှာကြည့်ရပါအုန်းမယ် ' ဟုပြော သည်။

ကျွန်တော်ဆင်းသွားပြီး ရေပိတ်လိုက်သည်။ နယူးအဲလ်သာနီရဲ့ရှစ်လမ်းထဲမှာလို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ လမ်း နှစ်ခွဖြစ်နေလို့ ဘယ်လမ်းသွားရမှန်း ကျွန်တော်မသိတော့ပါ။လမ်းတစ်ဖက်မှာ လူမရှိပါ။ အခြားတစ်ဖက်မှာ တော့ လူတွေ့ရပါတယ်။ လူရှိသောဖက်သို့သွားပြီး.... လူရှိသော အိမ်တစ်အိမ်ကို တံခါးခေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့တကယ်ဘဲဆင်းရဲသားတွေပါ။ ဆွဲဆောင်မှုအလွန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးတံခါးနား ရောက်လာပါ တယ်။ တကယ်ဘဲဆင်းရဲကြပါတယ်။ တံခါးလာဖွင့်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အဝတ်အစားတွေကလည်း ဆင်း ရဲနွံချာလှပါတယ်။သူမက မေးသည်။

'ဘာအလိုရှိပါသလဲ?'

'ရေပိတ်သွားပြီလားဆိုတာစစ်ကြည့်လိုက်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ၊ပိတ်သွားပါပြီ။ ရေမလာတော့ပါဘူး'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

သူမမိခင်မှာ အိပ်ရာထဲလှဲနေပါတယ်။ သူမနာမည်ကမစ္စစ်မေရီဒါရဲလ် အိုဟာရီယန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူမက ဘာမီးနီးယန်းပါ။ သူ့သားက နယူးအလ်ဘာနီဘောလုံးအသင်းမှာကစားတယ်။ သူမသမီးက အထက်တန်း ကျောင်းသူ ဒေါရသီပါ။ သူမက ပြောသည်.... ဒေါရသီက ပြောသည်။ 'ဟိုတစ်နေ့ အားကစားရုံမှာအနာ ရောဂါငြိမ်းစေတဲ့ဘုရားလူက ရှင်ပဲမဟုတ်လား? အမေက ရှင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်။

9 ၉။ ကျွန်တော်အထဲသို့ဝင်သွား၍ သူမက ကျွန်တော်ကို ပြောပါသည်....သူမမှာ အိပ်ရာထဲမှာ လက် ခြေသေလျှက် လဲလျောင်းနေသည်မှာ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ရှိပါပြီ။သူမမွေးကတဲက ဖြစ်သည်.... မိန်းကလေးမှာ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်သူမကိုပြောပါသည်.... သူမက မေးသည်။ 'ရှင်က အဲဒီလူကိုရောဂါ ပျောက်စေတဲ့ ဘုရားလူလား?'

'မဟုတ်ပါဘူး၊အမ။ ကျွန်တော်က ရောဂါပျောက်စေခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ လူနာအတွက် ဆုတောင်းပေး တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်ကိုဖော်ပြခြင်းခံရပါတယ်' ကျွန်တော်ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိပါဘူး။ ရူပါရုံ (သို့) ဘာလဲ မသိပါ။ ယခုထက်တိုင်လည်း ဘာမှန်းမသိသေးပါ။ ကျွန်တော်ကလူငယ်ကလေးပါ။ လူပျိုပါ....

10 ၁၀။ ဤအမျိုးသမီးကြီးကသူမအတွက် ဆုတောင်းပေးရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုတောင်းပြီး ဘုရားရှင်ဘာဖော်ပြသည်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်လာမည်ဟု သူမကို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်အပြင်ထွက် သွားပြီး ဆုတောင်းသည့်အခါဘရာသာဂျော့ခ်ျနှင့်တွေ့ပြီး ကျွန်တော်ကပြောသည်။ 'ထိုမိန်းမက ငါပြောတဲ့ မိန်းမဘဲ။ ငါသူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်။အဲဒီမိန်းမပါဘဲ။ ငါနဲ့အတူသွားပါ' ကျွန်တော်တို့တက်သွား ပြီး ဆုတောင်းကြပါသည်။

ဤဆယ့်ခုနှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမငယ်.... ကျွန်တော်က လူငယ်ယောကျာ်းကလေးဖြစ်ပြီး သူမမှာ ခြောက် နှစ် ၊ရှစ်နှစ်အရွယ် မောင်လေးတစ်ဦးရှိပါသည်။ ခရစ်စ္စမတ်သစ်ပင်လည်း ရှိပါသည်။ (ခရစ်စ္စမတ်ပြီးချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။) အိမ်ထဲမှာ ရှိသည်။ သူတို့က ခရစ်စ္စမတ်သစ်ပင်နောက်မှာ တွယ်ပြီးရီကြသည်။သူ တို့မိခင်ကျန်းမာစေရန် ဖြစ်သည်။

11 ၁၁။ ကိုယ်တော်ရှင်သူမကို အနာရောဂါငြိမ်းစေမည်အကြောင်း သူတို့ကို ကျွန်တော်ပြောပြပါသည် ။ ၎င်းနောက် ဘရာသာဂျော့ခ်ျနှင့်ကျွန်တော်က ဆုတောင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်စပြီး ဆုတောင်းသည့်အခါ ကျွန်တော်ရုပ်ပုံထဲမှာတွေ့သောကောင်းကင်တမန်မှာ အိပ်ရာထက်မှာ တွဲလောင်းကျနေပါသည်။ ကျွန်တော်သူမကို လှမ်း၍ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးပြောပါသည်။ 'မစ္စစ်အိုဟာနီယန်' ယ ခုသူမ နယူးအဲလ်ဘာနီမှာ နေပါသည်။ သူမနှင့်သူမခင်ပွန်းနှင့် မိသားစုဖြစ်သည်။ 'မစ္စစ် အိုယန်နီယန်၊ သ ခင်ယေရှု ကျွန်တော်ကိုစေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ သင့်အတွက်လာပြီး ဆုမတောင်းခင် သင်ကအနာရောဂါပျောက်ကင်းမယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ မတ်တပ်ရပ်ပါ။ ယေရှုခရစ်တော်ရဲ့နာမ၌ ကျန်းမာပါ။'

သူမခြေထောက်များ သူမအောက်မှ ဆွဲတင်ခံရပါသည်။သူမမှာ အာမီးနီးယန်းကျမ်းစာအုပ်ကို ရင်ဘတ်မှာ ပိုက်ထားလျှက် ကုတင်ဘေးနားသို့ ရွှေ့လာပါသည်.... ထိုအခါ စာတန်က ကျွန်တော်ကို စကားပြောသည်။ 'အဲဒီကြမ်းပြင်နဲ့ ရိုက်ပြီး သူမလက်ကျိုးသွားမယ်။ မြင့်မားတဲ့ ကုတင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျမယ်။' ကျွန်တော် ခေတ္တလန့်သွားပြီး ရူပါရုံများကိုလည်း ကျွန်တော်အမြဲသိပါသည်။ (ထိုစဉ်ကကျွန်တော်ဘာမှန်း မသိပါ။) ရူပါရုံများမှာ အမြဲတမ်းမှန်ကန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဆက်၍ သူမကိုအိပ်ရာမှ ထစေသည်။ ဘုရားသခင်မှာ ကျွန်တော်၏ သက်သေဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ရာမှ သူမခုန်ထွက်လာသောအခါခြေနှစ်ဖက်လုံး ဖြောင့်တန်းသွား ပါသည်။ သမီးဖြစ်သူက အော်သည်။ သူမဆံပင်ကိုဆွဲ၍ လမ်းထဲပြေးထွက်သွားပြီးအကျယ်ဆုံးအော်သည်။ နေရာတိုင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရောက်လာကြသည်။ ဆယ့်ခုနှစ်အတွင်း ပထမဆုံးအကြောင်းသူမအခန်းထဲ မှာ လမ်းလျှောက်သည့် ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်းသည်။ ကျွန်တော်

ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးလာသည်။သူမနှင့်အတူ သွားလာကြသည်။ မှတ်တမ်း တင်ရန်မဟုတ်သော်လည်း သူမနှင့်အတူ သွားကြပါသည်။

12 ၁၂။ နောက်သိပ်မကြာမီမှာရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်ညနေမှာ ကျွန်တော်၏မိခင်အိမ်မှာ ရောက်နေပါသည်။ ထိုနေ့ကကျွန်တော်ဆုတောင်းနေပါသည်။ ဆုတောင်းနေစဉ် အောင်မြင်စွာနှင့် ထိုး ဖောက်သွားနိုင်သည်ဟုမခံစားမိပါ။ ကျွန်တော်အားလုံး ဆုတောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်.... အိပ်ရာစော ဝင်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်အိမ်မှာ နေပါသည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီးဆုတောင်းပါသည်။ မနက်တစ်နာ ရီထိုးခန့် ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဆုတောင်းပြီး ချက်ချင်းကြည့်လိုက်မိသည်။မေမေက သူမအဝတ် တွေအားလုံးယူ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပုံထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က တကယ်ဘဲဆင်းရဲကြပါသည်။

အဖြူတစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်တော်ထံလာနေပါသည်။အဝတ်ပုံဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ကိုယ်တော်၏ ကောင်းကင်တမန်ပါ။ တိမ်တိုက်ပါ။

13 ၁၃။ ကျွန်တော်ထံရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ ရပ်နေပါသည်။ အိမ်ကလေးမှာ အခန်း နှစ်ခန်းသာ ရှိသည့်အိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ဘေးဖက်မှာ အဖီကလေးချထားပါသည်။ ကျွန်တော်ညာ ဖက်ဘေးမှာ သံကုတင်လေးရှိသည်။ခေါင်းအမဲနှင့် မိန်းမတစ်ဦးရပ်နေသည်။ မီးဖိုဖက်သွားသော အခန်း ဖက်မှာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။မီးဖိုတံခါးနားမှာရပ်၍ ငိုနေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ရင်ခွင်ထဲမှ က လေးငယ်ကလေးကို ကျွန်တော်ထံယူလာသည်.... သူ့ဘယ်ဖက်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားပြီး လိမ် နေသည်။ ညာဖက်ခြေထောက်မှာလည်းတစ်ဖက်ကိုလိမ်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးလည်း လိမ်နေပါ သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးမှာ လိမ်ကောက်ကွေး၍လည်ပင်းအထိ ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တွေးမိ သည်။ 'ဒါဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ?'

ကျွန်တော်ကြည့်၍ ဘယ်ဖက်မှာ မိန်းမအိုကြီးမျက်မှန်ချွတ်၍ မျက်ရည်နှင့် မျက်မှန်ကို သုတ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ညာဖက်မှာနှစ်ဖက်ခေါက်ကုလားထိုင်ရှိ၍ ထိုထိုင်ခုံပေါ်မှာ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် လူ ကလေးတစ်ဦး ထိုင်နေပြီးဆံပင်ကောက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့်အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။ ကျွန် တော်ကြည့်၍ ကျွန်တော်ညာဖက်မှာရပ်နေသူမှာ ကိုယ်တော်ကို ကောင်းကင်တမန် ဖြစ်ပါသည်။ သူမမေး သည်။ 'ဒီကလေး အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား?'

'ဆရာ ၊ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။'

'မင်းလက်ကို တင်လိုက်ပါ။အသက်ရှင်လိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်လက်တင်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်က ဖခင်လက်မောင်းများထဲမှခုန်ထွက်၍ ခြေထောက်က လေးမှာလည်း လိန်နေပါသည်။ ညာဖက်လက်မှာ မလိမ်ပါ။ ညာဖက်ခြေမှာလည်းမလိမ်ပါ။ နောက်တစ် ဆင့်တက်၍ အခြားတစ်ဖက်က မလိန်တော့ပါ။ နောက်တစ်လှမ်းနှင့် အခြားတစ်ဖက်ကမလိန်ပါ.... ကိုယ် ခန္ဓာ ၊ အလယ်ပိုင်းက လိန်မနေပါ။ သူ့လက်ကလေးကိုကျွန်တော်လက်ထဲ ထည့်ပြီးပြောသည်။ 'ဘရာသာ ဗရမ်ဟမ်၊ ကျွန်တော်အားလုံးကောင်းသွားပြီ' ကလေးငယ်မှာ အပြာရောင်ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ ဆံ ပင်အညိုရောင်နှင့် အနည်းငယ်ငယ်သေးသောပါးစပ်ကလေး ရှိသည်။

14 ၁၄။ ထို့နောက်ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်က ကျွန်တော်ကို ပြောပါသည်....သူက ကျွန် တော်ကို တနေရာကို ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုသူက သယ်သွား၍ ဝေးသထက်ဝေးသွားပြီးသင်္ချိုင်းဂူ ဟောင်းကြီးတစ်ခု အနားမှာ ချထားပါသည်။ ဘုရားကျောင်းဘေးမှ သင်္ချိုင်းဂူပေါ်မှနံပါတ်များကို ပြပါသည်။ 'ဒါမင်းအတွက်လမ်းပြတဲ့နေရာဘဲ'

နောက်ထပ်နေရာတစ်ခုသို့ သူမသယ်ဆောင်သွားပြီး....

မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သွား၍ စတိုးဆိုင်ကလေးနှစ်ဆိုင်တွေ့ရပါသည်။ တစ်ခုကရှေ့မှာ အဝါရောင်ဖြစ် သည်။ နံရံများပေါ်မှာ အဝါရောင်သုတ်ထားသည်။ကျွန်တော်တက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ အသက်ကြီးအမျိုး သားတစ်ဦး အပြာရောင်အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး....အပြောရောင်ဘောင်းဘီနှင့် အဝါရောင်ကက်ဦးထုတ် ဆောင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးမှာပြုံးနေပါပြီ။ 'သူမင်းကို လမ်းပြမယ်' ဟု ပြောပါသည်။

နောက်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တွေ့ရသည်မှာ.... ကျွန်တော်ကိုယ်လုံးကြီးကြီးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး နောက်လိုက်ပြီးအခန်းထဲဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးမှဝင်သွားသောအခါ နံရံပေါ်မှ စက္ကူပေါ်တွင် အရုပ်ရေးထားပြီးအနီရောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးဘောင်ပေါ်မှာ 'ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ဘုရား ကောင်းချီးပေးပါစေ။' ရှေးဟောင်းကြေးဝါကုတင်ကြီး ကျွန်တော့်ညာဖက်မှာရှိပြီးဘယ်ဖက်မှာ မီးဖိုရှိသည်။ 'အခန်းဒေါင့်မှာအသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးလဲလျောင်းနေသည်။ ပိုလီယိုရောဂါကြောင့် ညာ ဖက်ခြေထောက်ထောင်နေပြီးခြေထောက်မှာအမြဲတမ်း ကားကားနေသည်။ သူမအောက်မှာ ကွေးနေသည်။ သူမမှာ ယောကျာ်းလေးနှင့်တူသည်။ ဆံပင်တစ်မျိုးတည်းသာ မိန်းကလေးနှင့်တူသည်။ မိန်းကလေးကဲ့သို့ နှလုံးပုံနှုတ်ခမ်းများရှိသည်။ 'အဲဒီမိန်းကလေးလမ်းလျှောက်နိုင်သလား?'

'ကျွန်တော် မသိဘူးဆရာ'

'သွားပြီး သူမဗိုက်ပေါ်မှာလက်တင်ပါ'

ကျွန်တော်က ယောကျာ်းလေးထင်ပြီး သူမဗိုက်ပေါ်မှာလက်တင်လိုက်သည်။ သူပြောသလို ကျွန်တော် လုပ်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးပြောသံကို ကြားရသည်။ ‘ဘုရားရှင်ကို ချီးမွမ်းပါ’ ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ ဤမိန်းကလေးမှာထရပ်ပါသည်။ သူမထရပ်လိုက်သောအခါ ဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီမှာ အ ပေါ်လိပ်တက်သွာပြီးသူမ၏ဒူးများမှာ မိန်းကလေးဒူးကလေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိရပါသည်။ သူမ ဘောင်းဘီနှင့်ပင်ကျွန်တော်ထံလျှောက်လာသည်။ ခေါင်းဖီးသည်။ (သူမဆံပင်မှာ ရွှေရောင်ဖြစ်သည်) ယ နေ့ သူမSalamမှာ နေပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးကလေးသုံးလေးယောက် ရှိပါသည်။ သူမမိခင်နှင့် ဖခင် မှာလည်း ထိုမှာပင် ဖြစ်သည်။

15 ၁၅။ ကျွန်တော်တစ်နေရာသို့ ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ဦး ပြောသံကိုကြားရပါသည်။ ‘ဘရာသာဗရမ် ဟမ်.... (သို့) ဘရာသာဝီလ် ၊ အို ဘရာသာ ဝီလ် ’ကျွန်တော်မိခင်က ကျွန်တော်ကိုခေါ်နေပါသည်။ကျွန် တော်စဉ်းစားမိသည်မှာ တလမ်းဖြင့်ရူပါရုံမှ ထွက်လာရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘မေမေ ၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ?’ သူမမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်နေပါသည်။

‘တစ်ယောက်ယောက်ကတံခါးလာခေါက်နေတယ်။’

ကျွန်တော်လည်း ကြားပါသည်။ ‘ဘရာသာဝီလ်’ ကျွန်တော်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လူတစ်ဦးဝင်လာသည်။ သူ့နာမည်က ကျွန်အီဝီလ်ပါ။ သူမ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် မိုင်ယာမီမြို့မှာ နေပါတယ်။ သူကပြောသည်။ဘရာသာဝီလ် ၊ ခင်ဗျားကျွန်တော်ကို မနှစ်သက်ဘူးလား? ‘

‘ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့မိသားစုကိုဗတ္တိဇံပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လမ်းမှား လိုက်မိတယ်။ လူတစ် ယောက်ကို ကျွန်တော်ကျွန်တော်ချန်ခဲ့မိတယ်။လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး လည်ပင်းလိမ်ချိုးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်သား အကြီးဆုံးကလေး ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ သေသွားတယ်။ အငယ်ဆုံးကလေးက အိမ်မှာ သေလုမျှောပါး ဖြစ်နေ တယ်။ မြို့ထဲက ဆရာဝန်ကကြည့်ပြီးကလေးက နူမီးနီးယားနှစ်ထပ်ကွမ်းဖြစ်နေပြီး အသက်ကိုမနည်းကြီး ရှူ နေရတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်’ ကျွန်တော်က.... ခင်ဗျားကို သတိရပြီး ၊ လာဆုတောင်းပေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကဂရေဟမ်ခနဲလင်းရဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ။ ယခု သိက္ခာတော်ရ ဂရေဟမ်ခနဲလင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုစဉ်ကအမှုတော်မဆောင်သေးပါ။ အလွန်ကောင်းမြတ်သော လူကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ‘သူက ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ။ သူ့ကိုသွားခေါ်မယ်။’ မြို့ထဲမှာ သူကကျွန်တော်နှင့် မိုင်ဝက်အကွာမှာနေပါသည်။ ‘ကျွန် တော်သူ့ကိုသွားခေါ်မယ်။ ခင်ဗျားလဲ လိုက်မလား?’

16 ၁၆။ ‘လိုက်ပါ့မယ်။ မစ္စတာ အီမက် ၊ ကျွန်တော် အဝတ်ဝတ်လိုက်အုန်းမယ်’

‘ကျွန်တော်ကားသွားယူပြီးခင်ဗျားကို ခေါ်သွားမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘ဂရေဟမ်ရောက်လာရင်၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးကြပါ။’

‘ကောင်းပါပြီ’ ကျွန်တော်အဆင်သင့်ပြင်ထားပါသည်။ မေမေက မေးသည်။ ‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ကလေးကလေးတစ်ယောက်ကိုရောဂါပျောက်စေပါတော့မယ်’

သူမက ‘ရောဂါပျောက်မယ်’

‘ဟုတ်တယ် အဖ ၊ကျွန်တော်ပြန်လာရင် ထပ်ပြီးပြောပြမယ် အမေ’

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူကတံခါးလာခေါက်သည်။ဘရာသာ ဂရေဟမ်လည်း သူနှင့်အတူပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့လှေဆိပ်သွားကြပါမယ်။ ယခု ထိုနေရာကိုလှေဆိပ်ဟု သိကြသည်။ ထိုစဉ်က ဟားဝပ် သင်္ဘောဆိပ်ဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ‘မစ္စတာ အီမဲလ်.... အခု ခင်ဗျားဘယ်မှာနေသလဲ?’

‘Uticaအထက်ပိုင်းမှာ နေပါတယ်’

‘အခန်းနှစ်ခန်းထဲရှိတဲ့အိမ်ကလေးမှာ ခင်ဗျားနေတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’ ဟုသူဖြေသည်။

‘တောင်ကုန်းပေါ်မှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့ base board က ဆပ်လုံးတွင်းထားပြီးအနီရောင်သုတ်ထားတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်’

17 ၁၇။ ကျွန်တော်ပြောပါသည်။ ‘ကလေးငယ်က သံကုတင်ပေါ်မှာအိပ်နေတယ်’ သူက ညအိပ်ဝတ်စုံအ ပြာလေးဝတ်ထားပါတယ် ‘

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဝတ်ထားပါတယ်’

‘ကလေးက အသက်သုံးနှစ်ဘဲရှိသေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းပါတယ်။ ဆံပင်အညိုဖျော့ရောင်နဲ့ပါ။’

‘အဲဒါ အမှန်ပါဘဲ’

‘မစ္စစ် အီမဲလ်ကဆံပင်အနက်ရောင်နဲ့ပါ။ ဒီခန်းထဲမှာ အနီရောင်ခေါက် ကုလားထိုင်နဲ့ အနီရောင်ကုလား ထိုင်ရှိတယ်’

‘ခင်ဗျားရောက်ဘူးသလား။ဘရာသာ ဗရမ်ဟမ်?’

‘ခုနတုန်းကဘဲ’

‘ခုနတုန်းကဘဲ’ သူကမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ၊ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မတွေ့ဘူး။’

‘မဟုတ်ဘူး။ ဝိညာဉ်ရေးရာအရပါ။မစ္စ အီမဲလ်ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျားကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်က သင့် ကို ဗတ္တိဇံပေးလျှင်ပြင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုသိပါတယ်။’

‘ခင်ဗျား တစ်ခုခုမြင်သလား? ဘရာသာဗရမ်ဟမ်?’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ မစ္စတာအီမဲလ် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ကလေးက နေကောင်း သွားမှာပါ။’

ကားကိုရပ်လိုက်ပြီးအောက်မှာ ဆင်းပြီးဆုတောင်းသည်။

‘အို ဘုရားသခင်ကျွန်တော်ကိုသနားပါ။ ကျွန်တော်ကို ပြန်ခေါ်ပါ။ ကျွန်ဘဝတစ်သက်လုံး ကိုယ်အတွက် သာ အသက်ရှင်မည်အကြောင်းဂတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့ကလေးရဲ့ အသက်ကို ကိုယ်တော်ချမ်းသာ ပေးပါတယ်။ ခရစ်တော်၌ သူ့ကိုစိတ်နှလုံးသူပေးအပ်ပါတယ်။

18 ၁၈။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအိမ်ထဲဝင်သွားကြပြီး သူ့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။ ခရစ်တော်ထံ ပြန်လည်ရောက်လာသောဝိညာဉ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်သွားသောအခါ အားလုံးမှာနေရာတကျရှိနေပါသည်။ အဖွားအိုကြီးသာ ထိုနေရာမှာ မရှိပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားရပါသည်။ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ‘ကလေးကို ငါ့ထံယူလာခဲ့’ ကလေးငယ်မှာ အသက်ရှင်လျှက် ရှိပါသေးသည်။ အသက်မှာလည်းပင်နားလေးမှာငင်နေပါသည်။ ကျွန် တော်က ပြောပါသည်။ ‘ကလေးကိုခေါ်ခဲ့ပါ။’ ရူပါရုံပြည့်စုံရန် မအောင့်တော့ပါ။

19 ၁၉။ ဘရာသာဖေးလ်ဒီအဖုံးလေးက ဒီမှာရှိနေရမယ်။ ဒီအဖုံးကလေး ဒီမှာရှိနေတာကို တွေ့မှငါ စကား ပြောနိုင်မယ်။ ငါ့ကိုဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပြောပါသည်။ ‘ကလေးကို ခေါ် လာခဲ့ပါ’ ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်ဆုတောင်းပေးသောအခါပိုဆိုးလာပါသည်။ ကျွန်တော်စဉ်း စားမိသည်..... ‘တစ်ခုခုမှားနေပြီ’ အဖွားအိုကြီး ဒီမှာမရှိသေးဘူးလား? ‘ သူတို့က ကလေးကိုယူပြီးပြန်ချ ထားကြသည်။ ကလေးမှာ နှာခေါင်းထဲဂွမ်းများထိုးထည့်ပြီး ငိုနေကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာစိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည်။ ကလေးငယ်မှာ အသက်ရှူနေပါသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။’ ကျွန် တော်ရဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့်ဘုရားသခင်ရဲ့ ရူပါရုံကို အလွဲသုံးစားလုပ်မိတယ်။ လွန်ကဲစွာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ကျွန်တော်မစောင့်ဆိုင်းမိလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ‘

20 ၂၀။ ဒါကြောင့်ဘာကြောင့် ကျွန်တော်စောင့်သလဲဆိုတာ သင်တွေ့မြင်ရပါမယ် ဘရာသာဖေးလ်။ ကျွန် တော်ညီအစ်ကိုလိုကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ချစ်ပါတယ် ၊ ဘရာသာဖေးလ်။ ဘုရားအလိုတော်လို့ မခံစားရ ဘဲနှင့် ကျွန်တော်ကိုဘာမှပြောဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဘယ်လောက်ဘဲ ကောင်းနေပါစေ။ ကိုယ်တော်ကို စောင့် ပါ။ ကျွန်တော်သခန်းစာရပါတယ်။ ကိုယ်တော်က အချိန်ကျပြီဟု မပြောမချင်း ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းအတိအကျလုပ်ပါ။

21 ၂၁။ ကလေးငယ်မှာအသက်ရှူရန် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ခဲ့ကြောင်း သူတို့ကို ပြောမပြနိုင်ပါ။သို့သော် စောင့်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ ‘ကျေးဇူးတော်ခွက်ဖလားလျှံ လျှက် ရှိပါသည်။ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။’ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ တညလုံး သူတို့က ကလေး ငယ်၏ အသက်အတွက် တိုက်ခိုက်ရပါသည်။မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကလေးငယ်အချိန်မရွေး သွားရ မည်ဟု သူတို့ထင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေသောအခါ သူတို့ကကျွန်တော်ကိုဆက်၍ မေးနေကြပါသည်။ ‘ဘရာသာဗ ရမ်ဟမ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ?’ (သို့) ‘ဘရာသာဝီလ်’ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ? ‘ သူတို့ ခေါ်နေကျအတိုင်းခေါ်ပြီးပြောသည်။

'ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူး။' ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်ညိတ်ချပြီး ထိုင်နေပြီးပြောသည်။ 'ကိုယ်တော် ၊ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ' နေ့အလင်း ရောက်လာပါသည်။ ဘရာသာ ဂရေဟမ်ခနဲလင်းက အလုပ်သွားရပါတော့မည်။ မစ္စတာ အီမဲလ်ကသူ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်လဲ ပြန်ရပါတော့မည်။ ဘရာသာ ဂရေဟမ်က အဲဒီမှာ ထိုင်နေရပါမယ်။အကြောင်းမှာ သူ့တွင်ရွှေရောင်ဆံပင်အလိပ်ကလေးများရှိပြီး သင်သိသကဲ့သို့ သူကဤခေါက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရပါမည်။ အဖွားအိုကြီး ထိုနေရာမှာ မရှိပါ။ကျွန်တော်က ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေပါသည်။ မစ္စတာအီမဲလ်က ကုတ်အင်္ကျီဝတ်လိုက်သည်။ ဘရာသာဂရေဟမ်ပြန်သွားပါက ပြန်လာဖို့ပြောရန် ခက်ပါသည်။ အဖွားအိုကြီးလာ သည့်တိုင် ဘရာသာဂရေဟမ်ကပြန်သွားပါမည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်ကြောင်း သင်သ တိထားမိပါသလား?

မစ္စတာ အီမဲလ်က ပြောပါသည်။ 'ဘရာသာ ဗရမ်ဟမ် ၊ ခင်ဗျားသွားလိုပါသလား....' (သို့) 'ဘရာသာဘီလ် ၊အိမ်ပြန်လိုသလား? အိမ်ပြန်ပို့စေချင်သလား?'

'မပြန်ပါဘူးဆရာ၊ကျွန်တော်စောင့်ချင်ပါသေးတယ်'

အိမ်ထဲမှာ မနေလိုပါ။ ကလေး ၊ အမေနှင့် ကျွန်တော်ဘဲရှိသည်။ သူတို့သည် လူငယ်များ ဖြစ်ပါသည်။ သူက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူပါ။ 'ကျွန်တော်စောင့်ပါမည်။ဘာမှမ ဖြစ်ရင်တော့ စောင့်ပါရစေ'

'ကောင်းပါပြီ။ဘရာသာ ဘီလ်'

မိခင်ဖြစ်သူမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့် လျှောက်နေသည်.... ငိုယိုအော်ဟစ်နေပြီး ကလေးငယ်မှာလည်း အခြေအနေပိုဆိုးလာသည်။ အချိန်မရွေးအသက်ထွက်သွားနိုင်ပါသည်။ 'အား ၊ အား' အသက်ဝင်နေ သောအသံသာ ရှိတော့သည်။

22 ၂၂။ ထိုအချိန်ကပင်နီစလင်ဆေးများ မရှိပါ။ သူတို့ပလာစတာများ ကပ်ထားကြပါသည်။ ရက်အတော် ကြာကြာ ကပ်ထားပြီးယခုတော့ မရှိတော့ပါ.... ကွာသွားကြပါပြီ။

ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေ၍ တွေးမိပါသည်။ 'ဖြစ်ရလေ ၊ ဂရေဟမ်သာပြန်သွားရင်....'

ဂရေဟမ်ကအပေါ် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်လိုက်ပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။သူ့ဇနီးသည်ကိုလည်း ပြောလိုက် သည်။ 'ငါတို့အခုဘဲတစ်မိနစ်အတွင်း ပြန်လာကြမယ်'

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။ 'အို ၊ ဘုရားသခင် ၊ ကျွန်တော်တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးတစ်ခါထပ်နေရအုန်းမယ်။ အဲဒီရုပ်ပုံကို စောင့်နေရအုန်းမယ်။ ငါဘာလုပ်နိုင်မလဲ?'

ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေး၏အဖွားလာနေပါသည်။(ကျွန်တော်က အဖွားဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ပါ) သူမက မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။ 'ဒါဘဲလား ကိုယ်တော်၊ ဂရေဟမ်ကသာ ထွက်မသွားဘူးဆိုရင်' သူမက အရှေ့ပေါက်မှဝင်လာသည်။ သူတို့မသိကြပါ။ သူမက အနောက်ဖက် တံခါးသို့သွားပြီး မီးဖိုထဲဝင်လာသည်။ မီးဖိုထဲမှာလျှောက်လာသည်။ အိမ်အိုကလေး ဖြစ်သည်။ တံခါးနားသို့ သူမရောက်လာသည်။ သူမ၏သမီးက ပြေးသွားပြီးသူမကိုနမ်းသည်။ သမီးကို မိခင်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။ သူမကိုနမ်းပြီး ဘရာသာ ဗရမ်ဟမ်ကိုလည်းနမ်းသည်။

သူမက မေးသည်။ 'ကလေးငယ်နေကောင်းလာသလား?'

'အမေ၊ ကလေးက သေတော့မယ်' သူမက အော်ငိုတော့သည်။ မိခင်မှာလည်း ငိုပါသည်။

23 ၂၃။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ 'ဂရေဟမ် ထွက်မသွားဘူးဆိုရင်အလုပ်ဖြစ်မှာဘဲ....' ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်ပြီးဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ စောင့်နေပါ။ ဘရာသာ ဂရေဟမ်က ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူထိုင် နိုင်ရန်ကျွန်တော်ထလိုက်သည်။ သူ၏ဆက်ဆံရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူစတင်၍ ငိုကြွေးပါသည်။် သူထိုင် မည့်ခေါက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ 'ယခုထိုအဖွားအိုလာပြီး ဒီကုလားထိုင်အနီးမှာထိုင်ချလိုက်ပါက' ကျွန်တော်တံခါးနားပြန်သွားပြီးမစ္စတာ အီမဲလ်အပေါ် ကုတ်အ ကျီနှင့် ရပ်နေပြီး အပြင်ထွက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါသည်။တကယ်အေးတဲ့ ရာသီပါဘဲ။ နှင်းများကျပြီး အေးခဲနေသည်။ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်.... အဖွားအိုက ဤကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ဂရေဟမ်ထိုင်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။ ကလေး၏ မိခင်က တံခါးပေါ်မှာ လက်ကိုတင်၍ ငိုနေသည်.... ရုပ်ပုံထဲ က အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖွားအိုထိုင်နေပါသည်။ သူမကမျက်မှန်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များအစား အအေး ထဲမှလာ၍ မှုန်နေပါသည်။ သူမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးထဲမှလက်ကိုင်ပုဝါလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်မှန်ကို သုတ်နေပါသည်။ အစ်ကို ၊ အဲဒါဘဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် 'မစ္စတာအီဗဲကို ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာအီဗဲလ်ခရစ်တော်၏ အစေခံအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ယုံကြည်မှုရှိသေးရဲ့လား?'

'ရှိပါတယ် ဘရာသာဗရမ်ဟမ်'

ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အခု ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ရုပ်ပုံအကြောင်း ကျွန်တော် ကြိုပြောထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်မလာတာပါ။ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်နေအုန်းမယ်ဆိုရင် သွားပြီး ကလေးကို ခေါ်ခဲ့၊ အိုဖြစ်ရလေ။သင်မြင်သလို ကျွန်တော်လည်း မြင်ရပါသည်။ 'သွားပြီး သင့်ကလေးကိုခေါ်ခဲ့ပါ။'

သူကပြောသည်။ သင်ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ရန် ပြောသမျှကိုကျွန်တော် လုပ်ပါမည်။ ဘရာသာဘီလ်၊ ကောက်ယူ ဘို့ ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။ ကောက်ချီလိုက်ပါကအသက်ပါသွားပါမည်။ ကလေးကို ကျွန်တော့်ထံ ယူလာပါ။ ယူလာပြီး ဒီမှာ ရပ်နေပါ။

ကလေးအပေါ်လက်တင်ပြီး ကိုယ်တော် ကျွန်ုပ်၏မိုက်မဲမှုကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ကိုယ်တော် ရူပါရုံ မက်မောပြီး ကျွန်တော် ပြောမိပါတယ်။သို့သော် ကိုယ်တော်က ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး၏ ဘုရားဖြစ် ကြောင်း သိစေပါ။

ကလေးငယ်က ဖခင်ဖြစ်သူကို လက်ကလေး(၂)ဖက်နှင့်ဖက်လိုက်သည်။ အော်ငိုသည်။ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အခု နေကောင်းသွားပြီ။

မစ္စတာ အီဗဲလ် ကလေးလေးကို ထားလိုက်ပါတော့။(၃)ရက်မတိုင်မီ ရှိပါတယ်။ အကြောင်းမှာ (၃)ဆင့် ဖြည့်ရမှာ မို့ပါ။

24 ၂၄။ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်သည်။ဘုရားကျောင်းမှာ ပြောပြသည်။ 'ကျွန်တော်ပြန်သွားအုန်းမယ်။' ဟုပြော ခဲ့သည်။ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ' ဗုဒ္ဓဟူးညက ဘုရားကျောင်းမစခင် ကျွန်တော်တက်သွားပါတယ်။' သူ တို့က ဆင်းရဲကြတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့အတွက်တောင်းတစ်တောင်းအပြည့်သယ်သွားပေးတယ်။ 'ခင် ဗျားတို့အားလုံးကိုလည်းသွားစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်သွားတဲ့အခါမှာ.... အိမ်နားတပိုက်မှာ ကလေးငယ် ချော့ကလက်သောက်ပြီးပါးစပ်ပေပေကလေးနဲ့ ထွက်လာတာကို တွေ့ရပါမယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်ပြီး ပြောပါမယ်။ 'ဘရာသာဘီလ် ကျွန်တော်လုံးဝနေကောင်းသွားပြီ ' ဒီသုံးနှစ်အရွယ်ကလေးလေးကို 'ကြည့် ပါ။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ '

25 ၂၅။ ကျွန်တော်၏ဇနီးမီဒါမှာလက်မထပ်ခင် သူမလည်းအုပ်စုထဲမှာ ပါသည်။ ကုန်ကားအပြည့်နှင့် အိမ် အနားသို့ ရောက်သောအခါလူထုဝန်ထမ်းကုမ္ပဏီကားကို ကျွန်တော်မောင်းပြီး အိမ်ပြန်ရမဲ့ည ဖြစ်ပါတယ်။ (ကျွန်တော်မှာကိုယ်ပိုင်ကား မရှိပါ။) အနောက်ဖက်မှာ ကတ္တရာစေးများနှင့် ပြည့်နေပြီး ထိုနေ့က အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ကားမောင်းသွားပြီး ပေါ်တီကို အောက်မှာရပ်၍ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကော် ကော်ပင်မခင်းနိုင်ကြရှာပါ။ မိခင်ကရောက်လာပြီး ပြောသည်။ 'ဘရာသာ ဘီလ်ပါလား ' လူတွေကတော့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်တွေကနေကြည့်နေကြပါတယ်။ခြံဒေါင့်မှာ ဘောကစားနေတာကတော့ ဒီ ကလေးကလေးပါဘဲ။ တတိယနေ့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရပ်ပြီးဘာစကားမှမပြောဘဲ ကလေးငယ် လေးက ကျွန်တော်ထံတွားလာပြီး လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးပါတယ်.... ချောကလက်နို့သောက် ထားပါတယ်။ ပါးစပ်မှာပေနေပါတယ်။ 'ဘရာသာဘီလ် ကျွန်တော်လုံးဝနေကောင်းသွားပြီ ' ဟုဆို၍ သူ့ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကမ်းပေးသည်။

26 ၂၆။ ထိုညကကျွန်တော်ဘုရားကျောင်းမှာ ပြောပါတယ်။ 'ခြေမသန်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘဲအ ကူအညီလိုအပ်နေတယ် ' တစ်နေရာရာမှာရှိတယ်။ 'ဘုရားကျောင်းကလူတွေဒါတွေ ဘာလဲဆိုတာ ငါမသိ တော့ဘူး။ ငါမပြောပြတတ်တော့ဘူး။ ' ကျွန်တော် လူမှုဝန်ထမ်းဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အခါမှာတစ်နေ့ကို သတိရမိပါတယ်။ တစ်ပတ်အကြာမှာ အဆောက်အဦးထဲက ကျွန်တော်ထွက်လာပါတယ်။ အပြင်ထွက်ပါတယ်.... မစ္စတာ ဟာဘ်စကော့ကမြို့ထဲမှာ နေတယ်။ ယခုထိုင်နေဆဲဖြစ်တယ်။ (သူမ ကျွန်တော့်အလုပ် ရှင်ပါ) သူကပြောပါတယ်....

'ဘီလီ '

'ဟုတ်ကဲ့ပါ '

'မင်းမသွားခင်၊ ဒီမှာမင်းအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်နေတယ် '

'ကောင်းပါပြီ။ဟာ့ဘ် ကျွန်တော်တစ်မိနစ်အတွင်း သွားယူလိုက်ပါ့မယ် ' တခြားအလုပ်ပြီးသောအခါ ကျွန် တော်သွားပါသည်။ ထိုစဉ်ထိုစာကို သတိရမိသည်။သွားယူပြီး ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ 'မစ္စတာဘရမ် ဟမ်၊ ကျွန်မနာမည်က ရေးလ်ပါ။ မစ္စစ်ဟယ်ရယ်နေးလ်ပါ။ ကျမတို့ကတော့ မက်သဒစ်တွေပါ။ ကျမတို့ ' ယေရှုသည် ၊ မနေ့ ၊ ယနေ့ထာဝရပြောင်းလဲခြင်းမရှိ ' ဆိုတဲ့ ရှင်ရေးတဲ့ဝေစာကလေးဖတ်ရတယ်။ တညက ကျမတို့အိမ်မှာ ဆုတောင်းစည်းဝေးလုပ်တယ် ' လူနာတွေကို ရှင်က ပျောက်ကင်းစေကြောင်း ကျမကြားမိတယ်။ ကျမမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ သမီးကလေးရှိတယ်။ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘူး။ကျမ သမီးလေးကို လာဆုတောင်းပေးပါ။ ကျမစိတ်ထဲ စွဲနေပါတယ်။ ရှင်လာတဲ့ပါလားပါလား ? လေးစားစွာဖြင့် မစ္စစ်ဟယ်ရယ်နေးလ် ၊ ဘော်စတွန်တောင်ပိုင်း၊ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်။ '

'အဲဒီမိန်းကလေးမဟုတ်လား။ သိတယ်မဟုတ်လား ' အမေကို ပြန်ပြီးအိမ်မှာပြောပြပါသည်။ 'အဲဒီမိန်းကလေးပါဘဲ '

27 ၂၇။ ထိုညကဘုရားကျောင်းမှာ ပြောပြပါသည်။ 'အဲဒီနေရာပါဘဲ။ဘော်စတွန်တောင်ပိုင်း ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ ဘယ်သူသိသလဲ ?' ဘရာသာ ဂျော့ချရိုက်က (သင်တို့အားလုံး သူနှင့်ရင်းနှီးပြီးထားပါ) 'ဘရာ သာ ဗရမ်ဟမ် ၊ တောင်ပိုင်းတည့်တည့်မှာပါ '

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော့်ဇနီး ၊ တက္ကဆပ်မှ ဇနီးမောင်နှံ ၊ သူတို့ နာမည်က ဂရေ့စ် ၊ အက်ဒဂရေ့စ် ဖြစ်ပါတယ်။သူက မီလ်တောင်းမှာ နေပါတယ်။ လယ်သမားပါ။ အနောက် ဖက်မှာ မွေးမြူရေးခြံ ရှိပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းနဲ့နီးအောင်ပြောင်းလာတာပါ။ သူ့ဇနီးအတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးဖူးပါတယ်။ သူမက တီဘီရောဂါသည်ပါ။ သူကတွေ့ချင်ပါတယ်။

'အဲဒီအတိုင်းဖြစ်မလာရင်ပြောပါ။ လိုက်ကြည့်ပါ။ ' မစ္စစ်ဂရေ့စ်ကရူပါရုံတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဇနီးသည်ကလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ဘရာသာဂျင်မ်ဒိုက်ဟာထံက အသက်ကြီးပြီး သင်းထောက် ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။သူကလည်း အဲဒီဘုရားကျောင်းကပါဘဲ။သူတွေ့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရပါတယ်။

ဘော်စတွန်တောင်ပိုင်းမဟုတ်ကြောင်းသိရပါတယ်။ နယူဘော်စတွန်ပါ။ ဘယ်သွားရမှန်း မ သိတော့ပါ။ ဂျက်ဖာဆင်ဗီးလ်ကို ပြန်လာပြီးတစ်စုံတစ်ဦးကို ပေးပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးက စာတိုက်ကို သွား ပါတယ်။ သူတို့ကဖြေပါတယ်။ 'ကော်စတွန်တောင်ပိုင်းဆိုတာ ဟင်နရီဗီလ်း အထက်မှာရှိပါတယ်'

ကျွန်တော် ဟင်နရီဗီးလ်ကို တက်သွားပြီး မေးကြည့်ပါတယ်။သူတို့က ဖြေပါတယ်။ 'ဒီကနေကွေ့သွားပါ။ဆယ့်ငါးမိုင် ပြန်သွားရမယ်။ နေရာကလေးတစ်ခုတွေ့မယ်....သတိထားပါ။ မတွေ့ဘဲ ကျော်သွားမယ်။ စတိုး ဆိုင်လေးတစ်ခုသာရှိတယ်။ အထဲမှာ ကျော်သွားမယ်။ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ခုသာ ရှိတယ်။'အထဲမှာ စာ တိုက်နဲ့အားလုံးရှိတယ်။ 'ဘော်စတွန်တောင်ပိုင်း.... ဒီအကွေ့လေးမှာပါဘဲ။ အဲဒီမှာ ဇကေတစ်ထောင်ခုနစ်ရာ လောက်ရှိတယ်။တောင်ကုန်းတွေရဲ့နောက်မှာပါ။'

28 ၂၈။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကားမောင်းသွားကြပြီး ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်ခန့်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တ ကယ်ထူးခြားမှုခံစားရပါသည်။ တကယ်ထူးဆန်းသလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ပြောမိပါသည်။ 'ကျွန်တော်မသိပါ'

သူတို့က 'ဘာဖြစ်တာလဲ?' ဟုမေးသည်။ 'ကျွန်တော်ကို စကားပြောသူက ကျွန်တော်နှင့်စကားပြောလိုတဲ့ အတွက်ကျွန်တော်ကားပေါ်က ဆင်းသွားမယ်။'ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ အမျိုးသမီးများက တစ်ဦးပေါင်းပေါ်မှာတစ်ဦး ထိုင်နေကြပါသည်.... ကားစုတ်ကလေးပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားနောက်ပိုင်းကိုသွားသည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး ကားနောက်ပိုင်း ဘန်ပါပေါ်မှာခြေထောက်ကို တင်ထားလိုက် သည်။ 'ကောင်းကင်ဘုံရှင် အဖ၊ ကိုယ်တော်ရှင် ကျွန်တော်အတွက် ဘာသိစေချင်ပါသလဲ?' ဆုတောင်း သော်လည်း ဘာမှဖြစ်မလာပါ။ ခဏစောင့်ပြီး စဉ်းစားနေမိပါသည်.... ထိုသို့လူအုပ်များလာပါက ကျွန်တော် ဘာသာကျွန်တော်နေရပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာစောင့်ရပါသည်။

29 ၂၉။ ကျွန်တော်ထိုနေရာကို ကျော်ကြည့်ပါသည်။ စဉ်းစားမိပါသည်။ 'ဒီမှာကြည့်ပါ။ အောက်မှာ ဘုရား ကျောင်းဟောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ရှိပါသည်။' သင်ထိုနေရာသို့ ရောက်ဘူးပါက ထိုကျောင်းမှာဘန်ကာ တောင်တန်း အသင်းတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးဖက်ကို ကျွန်တော်ကျော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆန်ကာတောင် ခရစ်ယာန် ၊ အသင်းတော်ဖြစ်၍ ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ သင်္ချိုင်းမြေရှိပြ်ီး လူများတွေ့ရပါသည်။ကျွန် တော်သွားကြည့်သည်။

'သူတို့မှာ အကွာရာများရှိသည်။' တစ်ခါမှ ထိုနေရာသို့မရောက်ခဲ့ဘူးပါ။ 'နာမည်တွေ နံပါတ်တွေကို ကြည့်ပါ။ ဂူတွေပေါ်မှာတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပါဘူး။'အတိအကျပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းမမှား တော့ ပါ။ ကိုယ်တော်၏ ကောင်းကင်တမန်ဖြစ်ပါသည်။ဘေးနားက ဖြတ်သွားသည့်တိုင် ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ အို ၊ သူကအပြစ်ကင်းစင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆက်၍ခရီးနှင်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်ရိုက်ပင် ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။ဘော်စတွန် အောက်ပိုင်း ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားဆရာ။

ညာဖက်နှင့် ဘယ်ဖက်ကို ကွေ့ပါ။ ထိုသို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

30 ၃၀။ ကျွန်တော်တို့ဆက်၍ သွားကြပါသည်။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပါပြီ။ ...... ကျွန်တော် သတိထားမိသည်က နေရာလေး တစ်နေရာဖြစ်ပြီး ရွာကလေးကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဘဲ၊ ဒါဘဲ ဟိုမှာရှိတယ်။' အဝါရောင် စတိုးဆိုင် အရှေ့ပိုင်း ဖြစ်သည်။လူတစ်ယောက် ထွက်လာလိမ့် မည်။ ကြည့်ကြ။ အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားတယ်။ ..... အဝါရောင် ကက်ဦးထုပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူပြီး ဘယ်သွားရမလဲဆိုတာကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ပါက ကျွန်တော် ပုံပြောကောင်းသူ ဖြစ်သွား ပါမယ်။

သူတို့အားလုံး စောင့်နေကြသည်။ ထိုနေရာရှေ့သို့ကျွန်တော် ကားမောင်းသွားသည်။ ထိုနေရာမှာ ရှေ့ ရောက်သော် အပြာရောင်ဝတ်စုံ၊ ကက်ဦးထုပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြူနေသူ ထွက်လာသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မစ္စစ်ဂရေ့မှာမူးမေ့သွားပါသည်။

'ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုဟယ်ရယ်နေးလ် ဘယ်မှာနေတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါ။'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ခင်ဗျား တောင်ပိုင်းက လာသလား?'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ'

လမ်းထဲကို "-မိုင်ဝက်လောက် မောင်းသွားပါ။ပထမဆုံးလမ်းရဲ့ ဘယ်ဖက်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ။ ဆက်သွားရင် နီနီရဲရဲစပါးကျီကို တွေ့ရမယ်။အဲဒီစပါးကျီ အနီးထဲကို ဖြတ်ဝင် သွားပါ။ ညာဖက် ဒုတိယ အိမ်ဖြစ်တယ်။ လမ်းကြားထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားပါ။

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'

'ဘာကြောင့်လဲ?'

'သူ့မှာ ရောဂါသည်သမီးကလေးရှိတယ် မဟုတ်လား?'

'ရှိပါတယ်'

‘ကိုယ်တော်ရှင်ကသူမကို ရောဂါပျောက်စေပါတယ်’

အဖိုးအိုစတင်၍ ငိုကြွေးပါသည်။ မသိခဲ့ပါ။သူကရုပ်ရုံထဲမှာ ပါပါသည်။ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ ကျွန် တော်လှည့်လိုက်သည်။ မစ္စစ်နေးလ်ပြန်သတိရလာပြီးကျွန်တော်တို့တက်သွားကြသည်။ ခြံထဲဝင်လိုက်ကြ သည်။ ကားထဲမှ ထွက်သည်။ ထိုနေရာကို စတင်ပြီးလျှောက်လှမ်းကြပါသည်။ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သော အ မျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးတံခါးလာဖွင့် ပေးသည်။

‘သူမဘဲ ၊ ကြည့်ပါ’

သူမက နှုတ်ဆက်သည်။ ‘နေကောင်းပါသလား?’

ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ‘နေကောင်းပါသလား?’

‘ကျွန်တော်က ဘရာသာဘီလ်ပါ’

‘ရှင်လို့ ထင်ပါတယ်။ကျမစာကိုရှင်ရသလား?’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။’

‘ကျမကတော့ မစ္စစ်ဟယ်ရယ်နေးလ်ဘဲ’

‘မစ္စစ်နေးလ်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့လေးဘဲ၊ ခင်ဗျားသမီးလေးကို ဆုတောင်းပေးဘို့လာတာပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူကတော့ နေကောင်းတော့မှာပါ။’

သူမကပြောပါသည်။ ‘ဘာလဲ?’ သူမ နှုတ်ခမ်းများ တုန်နေသည်။ သူမငိုကြွေးစ ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အမ’ ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း မသိပါ။ ထိုအမျိုးသမီးအတွက်ကျွန်တော် ရပ်မနေပါ။ ဟောခန်းတည့်တည့် ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်အဖွဲ့ကလည်းနောက်က လိုက်လာသည်။ ဟောခန်းညာဖက် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကြီးမားသော အိမ်ဖြစ်၍နံရံပေါ်မှာ ...... စက္ကူအဝါ ရောင် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာလုံးအနီဖြင့် ‘ဘုရားသခင် ဤအိမ်ကို ကောင်းချီးပေးပါစေ။’ ဟုရေးထားသည့် ကြေးဝါတိုင်နှင့် ကုတင်ဟောင်းကြီးကျွန်တော် ဘယ်ဖက်မှာ မီးဖိုရှိသည်။ ကွပ်ပြစ် ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ယောက်ျားလေးနှင့်တူသောမိန်းကလေးတစ်ဦး လဲလျောင်းနေသည်။

31 ၃၁။ ယခုတစ်ခု ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က အခန်းဒေါင့်မှနေ၍ ထိုကုတင်ဆီသို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာသွားနေသည်ကိုကြည့်နေမိပါသည်။ ကိုယ်တော်ရှင် ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်က သူမဗိုက်ပေါ်မှာ လက်တင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုသို့လုပ်သောအခါ မစ္စစ်နေးလ် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ထို သို့တွေ့မြင်သောအခါကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ၍ မူးမေ့သွားပြန်သည်။ သူမမှာ အားနည်းသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသဖြင့်ဘရာသာနေးလ်က ပြုစုရပြန်ပါသည်။ ဘရာသာဂျင်မ်က ထိုနေ့ရာမှာ ရပ်နေပြီး ပြော သည်။ ‘ဘုရားကောင်းချီးပေးပါစေ။’ လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ သူ့မပြုအမူကို ခင်ဗျားတို့သိပါသည်။ ကျွန် တော်ကြည့်ပြီး တွေ့ရပါသည်။ သူမအပေါ် ကျွန်တော်လက်တင်.... ဗိုက်ပေါ်မှာ လက်တင်ပြီးပြောလိုက် သည်။ ‘ကိုယ်တော် ၊ ကိုယ်တော်ပြောသည်။ ’ကိုယ်တော်ပြောသည်အတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပါသည်။ ‘

32 ၃၂။ သူမထိုအခါမှာငိုကြွေးပြီး ထခုန်ပါသည်။ မစ္စစ်နေးလ်မှာလည်း ပြန်ထနိုင်သည်။ မေ့မျှောနေရာမှ သတိပြန်လည်လာသည်။ မိန်းကလေးက ကုတင်ပေါ်မှ ထခုန်လိုက်သောအခါ သူမဘောင်းဘီလိမ်တက် လာပါသည်။ ညာဖက်ခြေထောက်ရုပ်ရုံထဲမှာတွေ့ရသည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒူးဝိုင်းကလေးနှင့် မိ်န်းက လေးပါ။ ယော ကျ်ားလေး မဟုတ်ပါ။ မစ္စစ်နေးလ်တဖန်မူလဲပြန်သည်။ သုံးကြိမ်တောင်မူးသွားပါပြီ။ ထိုမိန်းက လေးအခန်းထဲမှ ထွက်ပြီးအဝတ်အစားလဲခန်းထဲသွား၍ငိုသည်။ ကီမိုနိုဝတ်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းဖီး သည်....သူမမှာ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၍ ကလေးတအုပ်ရှိသည်။ သူမနာမည်....နာမည်မသိပါ။ သို့သော် နေးလ်ဖြစ်သည်ဟုလူတိုင်း ပြောနိုင်ပါသည်။ဟယ်ရယ်နေးလ်။ ထိုရုပ်ရုံများ မှန်ပါသည်။

33 ၃၃။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုစာအုပ်ထုတ်ပါက တတွဲပြီးတတွဲထွက်လာပြီး လူသိအောင်လုပ်နိုင်ပါသည်။ မှန် ပါသည်။ ဘရာသာဗေးလ်ကျွန်တော်မအောင်နိုင်ပါ။ကျွန်တော်လူသားဖြစ်သည်။ သင်ဖို့ရန်အတွက် အစက တဲက ကျဆုံးနေပါပြီ။ ခရစ်တော်၏ အစေခံဖြစ်ရန်အစားထိုးရသည့် အညံ့ဆုံးအစားထိုးမှုပါ။ (ဘရာသာဗ ရမ်ဟမ်က လူနာမည်တွေကို စာလုံးပေါင်းသည်)Merreနှစ်ထပ်၊

(ဘရာသာဗေး၏က ငါစဉ်းစားမိသည်....) lav

(Nailအစား Neil ဖြစ်သည်) Nail

(ဘရာသာဗေးလ်ကBrace ဟုဆိုသည်)

BraceAd Brace ဖြစ်သည်။

(သူတို့အားလုံးနာမည်ရပြီ။ အဲဒါဂရေဟမ်ရှဲလင်း မဟုတ်ဘူးလား?)

GratamSnelling

(ဘရာသာဖေးလ်က ‘အို snelling အခုငါတို့ ပေါင်းတတ်ပြီ)ဟုပြောသည်။

ဒေသနာ ဝေငှသူ
ဝီလီယမ်မာရီယမ် ဗရမ်ဟမ်
‘… နေ့ရက်များ၏ ကြွေးကြော်သံ … ’ (ဗျာဒိတ် ၁၀:၇)

www.messagehub.info